

РОЖЕНЪ

Когато превалихъ на Роженъ
и планината се разкри отъредъ,
въздъхнахъ : ето слънчевото ложе,
почивай въ губери отъ гороцвѣтъ !

Тамъ вече нѣколцина бедни хора, —
планинци — за града поели пжтъ,
седятъ подъ сѣнчеститѣ борове,
предъвкватъ черенъ залъкъ и мълчатъ.

Тѣ мислятъ, може би, за днитѣ идни,
що чакатъ ги въ тютюневия складъ,
а може би — за челядитѣ свидни,
за неотмѣнния помашки гладъ.

Сѣдни при тѣхъ, разпитай ги и въ строфи
тълкувай после разговора простъ:
въ човѣшкия животъ торба картофи —
нима е тъй мжчителенъ въпросъ?

И до като, подгонени въ полето
отъ нѣмотията и отъ глада,
помацитѣ огрижени ще кретатъ
съсъ гладната надежда къмъ града, —

ти — възхитенъ отъ залѣза, на Роженъ,
ще вдишвашъ чистия планински лѣхъ, —
възторжено-щастливъ, че можешъ
да видишъ кървавъ блѣсъкъ по Карлъкъ.